

การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามโดยใช้การสอนแบบตอบสนอง
ด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
The Development of Vietnamese Listening and Speaking Ability by Using Total
Physical Response Method for Grade 1 Students, Satit School of Valaya
Alongkorn Rajabhat University Under the Royal Patronage

Nguyen Thi Thu Thanh¹ จูติพร พิชญกุล² กันต์ฤทัย คลังพล³

Nguyen Thi Thu Thanh¹ Thitiporn Pichayakul² Kanreutai Klangphahol³

¹นักศึกษาลัทธิสุตรปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

¹Graduate Student in Master of Education, Curriculum and Instruction Program,
Faculty of Education, Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal patronage
^{2,3}สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

^{2,3}Curriculum and Instruction Program, Faculty of Education,
Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal patronage

E-mail: thanhk58thailan@gmail.com; โทรศัพท์มือถือ : 062-25416848

Received: 16 July 2020

Revised: 04 March 2021

Accepted: 06 September 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของ
นักเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง 2. เปรียบเทียบความสามารถ
ด้านการพูดภาษาเวียดนาม 3. เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ
วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการ
ศึกษา 2562 จำนวน 30 คน โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่สมัครใจ เครื่องมือที่ใช้
ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง
2) แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.81 3) แบบ
ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87 สถิติที่ใช้ในการ
วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าทีสำหรับกลุ่ม
ตัวอย่างกลุ่มเดียว

ผลการวิจัย พบว่า 1. ความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2. ความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง/ ความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม/ ความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม/ ภาษาเวียดนาม

Abstract

The purposes of this research were to 1) compare students' Vietnamese listening ability before and after using Total Physical Response, 2) compare students' Vietnamese speaking ability before and after using Total Physical Response. The sample group used in this research comprised 30 first-grade students from Satit School of Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage, Pathum Thani Province. The subjects were studying in the second semester of the academic year 2019. The data were collected from volunteer samples. The instruments used in this study were composed of 1) lesson plans on Vietnamese using Total Physical Response, 2) Vietnamese listening comprehension test with a reliability of 0.81, and 3) Vietnamese speaking comprehension test with a reliability of 0.87. The statistics used for the data analysis were mean, percentage, standard deviation, and one-sample t-test.

The findings were as follows: 1) Students' Vietnamese listening ability after being taught by using Total Physical Response was significantly higher at the 0.05 level. 2) Students' Vietnamese speaking ability after being taught by using Total Physical Response was significantly higher at the 0.05 level.

Keywords: Total Physical Response/ Vietnamese listening ability/ Vietnamese speaking ability/ Vietnamese language

บทนำ

สังคมปัจจุบันเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ เป็นโลกแห่งข้อมูลข่าวสารที่ไร้พรมแดนการติดต่อสื่อสารสามารถทำได้ทั่วโลกโดยผ่านสังคมเครือข่าย (Social Network) ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อส่วนตัว ธุรกิจ การเมือง การท่องเที่ยว และภาษา นอกจากนี้ภาษายังถือเป็นสิ่งที่สะท้อนวัฒนธรรม และประเพณีของแต่ละประเทศ ดังนั้น ภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้มนุษย์สามารถดำเนินชีวิตและอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

ในปี พ.ศ. 2558 ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งสิบประเทศได้ร่วมกันเป็นประชาคมอาเซียน (ASEAN Community 2015) ดังนั้นทุกประเทศจึงมีการเตรียมความพร้อมรอบด้านเพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งหนึ่งในนั้น คือ การเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารร่วมกันและเพื่อเตรียมความพร้อมให้นักเรียนเข้าสู่อาเซียน สถานศึกษาบางแห่งในประเทศไทยจึงเปิดสอนภาษาเวียดนาม ซึ่งเป็นหนึ่งในภาษาอาเซียนเป็นวิชาเพิ่มเติม (เวือง ถิ แห่่ง. 2559, หน้า 1)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ซึ่งเป็นหลักสูตรระดับชาติในปัจจุบัน ระบุว่า การเรียนภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เพราะภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การประกอบอาชีพ การศึกษา เป็นต้น ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งได้กำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่นให้จัดเรียนตามความเหมาะสมของสถานศึกษา ตามแนวทางของหลักสูตรแกนกลาง

การเรียนการสอนภาษาเวียดนามสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ในปัจจุบันยังมีปัญหาหลายๆ ด้าน โดยเฉพาะผู้เรียนขาดความสามารถในด้านการฟังและการพูด ผู้เรียนฟังไม่เข้าใจ และไม่สามารถพูดโต้ตอบได้ ซึ่งเป็นเหตุที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถนำภาษาเวียดนามที่เรียนในห้องเรียนไปใช้ได้อย่างถูกต้อง (วารุณี ศิริ. 2559, หน้า 196-197) ภาษาเวียดนามไม่ใช่ภาษาหลักหรือภาษาแม่ของนักเรียนไทย อักษรภาษาเวียดนาม-อักษรก๊วกหือ ใช้ตัวอักษรโรมันในการถ่ายทอดเสียงภาษาเวียดนาม แต่จะเพิ่มสัญลักษณ์พิเศษบางตัวเพื่อบ่งบอกเสียงวรรณยุกต์และเสียงสระ (มนธิรา ราโท. 2553) มีความแตกต่างกับอักษรภาษาไทย ความแตกต่างนั้นๆ อาจจะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม ถึงแม้ว่าหลักสูตรจะมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ทักษะ แต่ในสภาพความเป็นจริงยังเป็นเพียงแค่การพัฒนาความรู้เกี่ยวกับภาษาที่เน้นความสำคัญของคำศัพท์ โครงสร้างและไวยากรณ์ต่างๆ เท่านั้น ปัญหาจากตัวนักเรียนที่ไม่เห็นประโยชน์และความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม เพราะไม่ต้องใช้ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ทำให้ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่มีส่วนร่วมในการเรียน

รู้ภาษาเวียดนามเท่าที่ควร (เหิงยีน ถิ เหลี้ยว. 2563, หน้า 2) ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องทบทวนกลไกการจัดการเรียนรู้ภาษาอีกครั้ง ซึ่งวิธีการเดิมไม่ประสบความสำเร็จ จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนต้องปรับเปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนรู้ใหม่ (เหิงยีน ถิ ทุ แถ่ง. 2563, หน้า 2)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูด พบว่าการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นวิธีการสอนที่มีความเหมาะสมและเป็นผลที่เกิดขึ้นจริงซึ่งได้พัฒนา โดย อชเชอร์ (Asher. 1979) นักจิตวิทยาชาวอเมริกันได้กล่าวว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นการฝึกทักษะทางภาษา เริ่มต้นจากการฟังก่อนพูดโดยครูให้ผู้เรียนได้ฟังคำพูดในภาษาใหม่ทีละน้อยและซ้ำๆ แล้วแสดงออกมาเป็นคำพูดพร้อมแสดงท่าทางประกอบและเมื่อผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ที่เรียนแล้วครูจึงจะสอนคำใหม่ๆ ต่อไป (Asher. 1979, หน้า 23) อีกทั้งเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนได้เรียนรู้โดยประสบการณ์จริง นักเรียนได้เล่น ได้เคลื่อนไหวร่างกาย ได้เรียนรู้อย่างอิสระ ดังนั้น ผู้เรียนจึงสามารถพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดจากการจดจำท่าทาง (Munoz & Forero. 2011, หน้า 34)

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นทบทวนและนำสู่บทเรียน ผู้สอนนำสู่บทเรียนด้วยการเปิดวิดีโอเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว การละเล่นพื้นบ้าน เทศกาลของประเทศเวียดนาม เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับประเทศเวียดนาม จากนั้นทบทวนคำหรือประโยคคำสั่งเดิมที่เรียนไปแล้วและบอกจุดประสงค์การจัดการเรียนรู้ ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ ผู้สอนสาธิตด้วยการออกคำหรือประโยคคำสั่งพร้อมแสดงท่าทางประกอบให้ผู้เรียนฟังและปฏิบัติตาม เมื่อผู้สอนสังเกตว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจคำหรือประโยคคำสั่งและสามารถแสดงท่าทางประกอบได้ ครูเริ่มให้ผู้เรียนปฏิบัติด้วยตนเองโดยไม่มีผู้สอนเป็นแบบอย่าง ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ ผู้เรียนสามารถฟังคำหรือประโยคคำสั่งที่เป็นภาษาเวียดนามพร้อมตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลง หรือเกม ให้ผู้อื่นปฏิบัติตามได้ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง แสดงว่าผู้เรียนเข้าใจคำหรือประโยคคำสั่งที่เป็นภาษาเวียดนาม ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการแสดงคำพูดชมเชยเมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง และให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนที่ไม่เข้าใจและไม่สามารถปฏิบัติได้และขั้นที่ 4 ขั้นสรุปและประเมินการเรียนรู้ ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน โดยการทบทวนคำหรือประโยคคำสั่งภาษาเวียดนามพร้อมแสดงท่าทางประกอบ เพื่อให้ นักเรียนสามารถฟังภาษาเวียดนามได้เป็นอย่างดี (เหิงยีน ถิ ทุ แถ่ง. 2563, หน้า 7)

กระบวนการดังกล่าว จะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานด้วยการแสดงท่าทางและสามารถจดจำคำศัพท์ได้ดี ช่วยให้การเรียนการสอนภาษาเวียดนามของผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปอย่างสะดวกและมีประสิทธิภาพ และยังเป็นการเผยแพร่ภาษาเวียดนามซึ่งเป็นหนึ่งในกลุ่มภาษาอาเซียนให้กับผู้เรียนอีกด้วย โดยผู้เรียนสามารถนำความรู้ภาษาเวียดนามไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสารประจำวันหรือในการศึกษาภาษาเวียดนามในระดับสูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง
2. เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 3,709 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่สมัครใจ ทางโรงเรียนและคณะผู้บริหารโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้เล็งเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาเวียดนามในการสื่อสาร เพื่อขับเคลื่อนการศึกษาสู่ประชาคมอาเซียนและมาตรฐานสากล จึงได้ให้ความร่วมมือแก่ผู้วิจัยในการดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้สมัครใจในการเรียนภาษาเวียดนาม ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย โดยมีเกณฑ์การคัดเข้า (Inclusion criteria) และเกณฑ์การคัดออก (Exclusion criteria) ดังนี้

เกณฑ์การคัดเข้า (Inclusion criteria)

1. เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาที่ 2 ปี

ศึกษา 2562 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

2. นักเรียนต้องลงทะเบียนเรียนและสมัครเรียนวิชาภาษาเวียดนามเบื้องต้น
3. ผู้วิจัยตรวจสอบคุณสมบัติการสมัครเรียนและประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิ์เรียนวิชาภาษาเวียดนามเบื้องต้น

เกณฑ์การคัดออก (Exclusion criteria)

1. ผู้ที่ไม่สามารถร่วมโครงการวิจัยได้ตลอดโครงการวิจัย
 2. กลุ่มตัวอย่างถอนตัวออกจากการวิจัย
- 2. ตัวแปรที่ศึกษา**
- 2.1 ตัวแปรอิสระ การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง
- 2.2 ตัวแปรตาม
- 1) ความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม
 - 2) ความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 4 แผน ใช้เวลาแผนการจัดการเรียนรู้ละ 6 ชั่วโมง รวม 24 ชั่วโมง โดยแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้จะมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครบทั้ง 4 ขั้นตอน ประกอบด้วย ขั้นที่ 1 ขั้นทบทวนและนำสู่บทเรียน ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ และขั้นที่ 4 ขั้นสรุปและประเมินการเรียนรู้ มีการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ตามมาตรวัดของลิเคิร์ต (Likert scale) ในภาพรวมทุกองค์ประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมหรือสอดคล้องกันในระดับมากที่สุด สำหรับขั้นทบทวนและนำสู่บทเรียน ขั้นปฏิบัติ ขั้นสรุปและประเมินการเรียนรู้ มีความเหมาะสมหรือสอดคล้องกันในระดับมากที่สุด ($M = 4.87$, $S.D. = 0.21$) สำหรับขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับความเหมาะสมหรือสอดคล้องกันในระดับมากที่สุด ($M = 4.45$, $S.D. = 0.71$) และมีการนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลอง จำนวน 3 แผนการจัดการเรียนรู้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์จังหวัดปทุมธานี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาข้อบกพร่องในการใช้

แผนการจัดการเรียนรู้ ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้กับเวลาที่กำหนด แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข
 แผนการจัดการเรียนรู้อีกครั้งก่อนนำไปทดลองจริง

2. แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม เป็นแบบปรนัย 3 ตัวเลือก จำนวน 45 ข้อ ใช้สำหรับทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (ฉบับเดียวกัน) มีการนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาว่าแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามแต่ละข้อสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ ผลการพิจารณาได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 และมีการนำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามไปทดลองใช้กับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี จำนวน 30 คน ซึ่งเคยเรียนภาษาเวียดนามมาแล้ว นำผลการวิเคราะห์หาค่าคุณภาพของแบบทดสอบได้ค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.40 – 0.70 ค่าอำนาจจำแนก (D) อยู่ระหว่าง 0.40 – 0.80 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.81 ซึ่งผ่านเกณฑ์

3. แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม เป็นแบบทดสอบปากเปล่า (Oral test) จำนวน 9 ข้อ เพื่อทดสอบความถูกต้อง ความคล่องแคล่วและการเลือกใช้คำที่พูดใช้สำหรับทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (ฉบับเดียวกัน) นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาว่าแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามไปทดลองใช้กับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี จำนวน 30 คน ซึ่งเคยเรียนภาษาเวียดนามมาแล้ว นำผลการวิเคราะห์หาค่าคุณภาพของแบบทดสอบได้ค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.38 – 0.77 ค่าอำนาจจำแนก (D) อยู่ระหว่าง 0.40-0.78 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.87 ซึ่งผ่านเกณฑ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาแบบ Pre Experimental Design ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โดยมีโดยมีรูปแบบการวิจัยแบบ One group pretest – posttest design คือ มีกลุ่มทดลองเพียงกลุ่มเดียว มีการเก็บรวบรวมข้อมูลก่อนและหลังการทดลองดังภาพที่ 1

กลุ่มทดลอง		O ₁ -----X----- O ₂
O ₁	หมายถึง	การเก็บรวบรวมข้อมูลก่อนการทดลอง
X	หมายถึง	การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง
O ₂	หมายถึง	การเก็บรวบรวมข้อมูลหลังการทดลอง

ภาพที่ 1 รูปแบบการวิจัยแบบ Pre Experimental Design

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง และเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามขั้นตอน ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ดังนี้

- 1) ก่อนทดลองจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผู้วิจัยทดสอบก่อนเรียน ด้วยแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม และแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม เป็นเวลา 1 ชั่วโมง
- 2) ดำเนินจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 4 แผน ใช้เวลาแผนการจัดการเรียนรู้ละ 6 ชั่วโมง รวม 24 ชั่วโมง ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2562
- 3) หลังทดลองจัดการเรียนรู้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจึงทดสอบหลังเรียน หลังจากที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ด้วยแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม และแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม เป็นเวลา 1 ชั่วโมง
- 4) นำคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้จากแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามและแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม มาวิเคราะห์เพื่อทดสอบค่าที่ (t – test)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2. การทดสอบสมมติฐาน: เปรียบเทียบคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง พูดก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยการทดสอบค่าที่ (t-test for Dependent Samples)

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับหัวข้อ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ด้วยการทดสอบค่าที่ (t-test for Dependent Samples) โดยการคำนวณจากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2553, หน้า 179)

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความสามารถในการฟังก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

การทดลอง	Mean	S.D.	df	t	Sig.
ก่อนทดลอง	22.13	9.01	29	27.34	.000
หลังทดลอง	38.30	5.53			

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนก่อนเรียนโดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เท่ากับ 22.13 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.01 และค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนหลังเรียนโดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เท่ากับ 38.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5.53 จึงกล่าวได้ว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการฟังภาษาเวียดนามหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ด้วยการทดสอบค่าที (t-test for Dependent Samples) โดยการคำนวณจากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2553, หน้า 179)

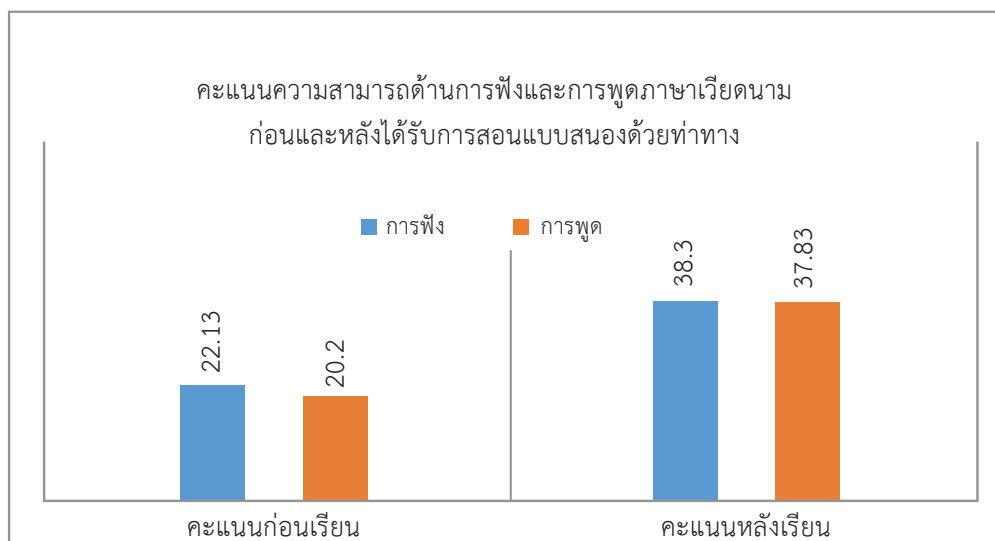
ตารางที่ 2 เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความสามารถในการพูดก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

การทดลอง	Mean	S.D.	df	t	Sig.
ก่อนทดลอง	20.20	11.96	29	28.42	.000
หลังทดลอง	37.83	12.00			

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนก่อนเรียนโดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เท่ากับ 20.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 11.96 และค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนหลังเรียนโดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เท่ากับ 37.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 12.00 กล่าวได้ว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการพูดภาษาเวียดนามหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เพื่อให้เห็น

ชัดเจนความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผู้วิจัยจะนำเสนอเป็นภาพ ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

สรุปผลการวิจัย

จากการดำเนินตามขั้นตอน และนำผลการวิจัยมาวิเคราะห์ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ความสามารถในการฟังภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
2. ความสามารถในการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

1. ความสามารถในการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้เนื่องจากเมื่อผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งเป็นการฝึกทักษะทางภาษาโดยเริ่มต้นจากให้ความสำคัญของการฟังและความเข้าใจเป็นหลักก่อนที่จะเรียนทักษะด้านอื่นๆ การฝึกฟังมากๆ จะทำให้เกิดความชำนาญในการฟัง การที่ผู้เรียนได้ยินตัวเองออกเสียงไม่ถูกต้องในขั้นแรกๆ นั้น อาจทำให้เกิดความสับสนในการแยกเสียง และการจำเสียงที่ถูกต้อง และสอดคล้องกับแนวคิดของ คุก (Cook. 2008, หน้า 306) กล่าวว่า ในความเป็นจริงแล้วความสามารถด้านการพูดเกี่ยวข้องกับการฟังโดยตรง ผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งข้อความให้กับผู้ฟัง ส่วนผู้ฟังรับข้อความและสนองตอบด้วยการปฏิบัติตามหรือรับรู้ด้วยความเข้าใจ ถือว่าเป็นชนลักษณะการสื่อสารแบบสองทาง และสอดคล้องกับแนวคิดของ รูบิน (Rubin. 1990, หน้า 57) กล่าวว่า ทักษะการฟังเป็นพื้นฐานของผู้เรียนไปสู่การเรียนรู้ภาษาในทักษะอื่นๆ และสอดคล้องกับแนวคิดของคราเชน (Krashen. 1985, หน้า 12) กล่าวว่า ความสามารถในการฟังที่ดี เป็นสิ่งสำคัญก่อนที่จะนำไปสู่ความสามารถในการพูดได้ สำหรับการสื่อความหมาย การฟังออกมาเป็นการพูด เมื่อผ่านการสื่อด้วยภาษากาย ภาษาท่าทางแล้ว ผู้ฟังจึงค่อยๆ สื่อออกมาเป็นคำพูดสั้นๆ ก่อนแล้วพัฒนาเป็นประโยคสั้นไปสู่ประโยคที่มีความซับซ้อนมากขึ้นไปเรื่อยๆ ดังนั้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนและปฏิบัติการทางภาษาโดยใช้ท่าทางให้มากที่สุดและช่วยพัฒนาความคิดของนักเรียน โดยผู้เรียนไม่ถูกบังคับให้พูดจนกว่าจะพร้อม ระยะเวลาที่ผู้เรียนยังไม่พร้อมนั้นแสดงว่าผู้เรียนกำลังอยู่ในระหว่างพัฒนาการที่เรียกว่า ระยะแห่งความเงียบ (Silent Peirod) หรือที่นักการศึกษาหลายท่านเรียกว่า ระยะแห่งการรอ (Waiting Period) สอดคล้องกับงานวิจัยของ เหงียน ถิ ทุ แ่ง (2563, หน้า 117) ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ พบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 38.30 คะแนน และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.35 จากคะแนนเต็ม 45 คะแนน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 37.83 คะแนน และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.46 จากคะแนนเต็ม 45 คะแนน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับงาน

วิจัยของ ปทิตตา ติววงศ์ (2557, หน้า 82) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการฟังพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางอยู่ในระดับมากที่สุด

2. ความสามารถในการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เนื่องจากวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งเน้นการเรียนรู้ภาษาตามแนวทางธรรมชาติทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ลดการวิตกกังวลจากการถูกบังคับให้พูด และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามความสามารถและความพร้อมของนักเรียน ผู้เรียนจะเริ่มพูดเมื่อพร้อมที่จะพูด โดยในระดับแรกจะเริ่มพูดเพียงคำง่ายๆ จากนั้นจึงเป็นวลีและประโยค เมื่อผู้เรียนมีความพร้อมที่จะพูด ผู้สอนให้ผู้เรียนได้ทดลองส่งด้วยตนเองบ้าง โดยมีผู้สอนคอยให้กำลังใจให้คำแนะนำและช่วยเหลือ ทำให้เกิดบรรยากาศในการเรียนที่ผ่อนคลาย ปทิตตา ติววงศ์ (2557, หน้า 26) กล่าวว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นแนวการสอนพูดแบบธรรมชาติเช่นเดียวกันกับมนุษย์เริ่มฝึกพูดจากการสอนของพ่อแม่ โดยเริ่มจากการแสดงออกด้วยท่าทางพร้อมกับพูดประโยคสั้นๆ ซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียนสามารถเชื่อมโยงกับความรู้เดิมที่นักเรียนมีอยู่ได้ทำให้สามารถพูดคำศัพท์ตั้งแต่ระดับพื้นฐานไปจนถึงระดับสูงได้ โดยเริ่มตั้งแต่การพูดตามครูหรือสื่อวีดิทัศน์ การพูดพร้อมกับการแสดงออกด้วยท่าทางตามความหมายของคำศัพท์ด้วยประโยคสั้นๆ การฝึกพูดในลักษณะนี้เป็นการเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาของนักเรียนมากขึ้นด้วย เพราะเมื่อนักเรียนสามารถพูดให้เพื่อนปฏิบัติได้จะทำให้มีความมั่นใจ เพลิดเพลินและอยากพูดอีก ซึ่งการแสดงออกด้วยท่าทางเป็นสื่อการเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์ ช่วยให้การเรียนภาษาสนุกมากขึ้น เข้าใจง่ายขึ้น และมีทัศนคติดีต่อการเรียนรู้ และสอดคล้องกับแนวคิดของ แอชเชอร์ (Asher. 1996, หน้า 3-4) กล่าวว่า วิธีการสอนนี้มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารและกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนรู้ต่อไปหลังจากการเรียนในระดับเริ่มต้นแล้ว ซึ่งในช่วงแรกของการเรียนนักเรียนยังไม่ต้องพูดแต่เป็นผู้ฟังและทำตามผู้สอน นักเรียนเป็นผู้เลียนแบบการกระทำของผู้สอน การที่ผู้สอนออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามโดยผู้

สอนทำตามคำสั่งนั้นด้วย และเมื่อนักเรียนพร้อมที่จะพูดก็จะเป็นผู้ออกคำสั่งเอง วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนี้ทำให้ผู้พูดไม่รู้สีกกกดดันหรือกลัวว่าจะพูดผิด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ รุ่งทิวา อุ่นเจริญ (2557, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสูงกว่ากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วารุณี ศิริ (2559, หน้า 65-66) ได้ศึกษาการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. การเลือกเนื้อหาที่นำมาสอนควรเป็นเรื่องใกล้ตัวและควรสัมพันธ์กับขั้นตอนของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งเป็นการใช้คำหรือประโยคคำสั่งร่วมกับการแสดงท่าทาง
2. ควรคำนึงถึงความยากง่ายของเนื้อหาให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน
3. ระหว่างการจัดการเรียนรู้ควรใช้กิจกรรมที่หลากหลายให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้ลงมือปฏิบัติจริงทั้งเป็นรายบุคคล เป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางไปทดลองใช้กับทักษะอื่นๆ ไม่เฉพาะการฟังและการพูดเท่านั้น เช่น ควรทดลองกับทักษะการอ่าน การเขียน
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางกับผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกันเพื่อศึกษาว่าระดับอายุใดมีการพัฒนาการฟัง - การพูดได้มากกว่ากัน

เอกสารอ้างอิง

- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2550). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. นนทบุรี : ไทยเนรมิต กิจอินเตอร์ โปรเกรสซิฟ.
- ปัทมิตา ติววงศ์. (2557). การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินซิปีนพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยทักษิณ. สงขลา.
- มนธิรา ราโท. (2553). ภาษาเวียดนามเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รุ่งทิวา อุ่นเจริญ. (2557). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM. ปรินซิปีนพนธ์ศิลปศาสตรและวิทยาศาสตร์ มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนครพนม. นครพนม.
- วารุณี ศิริ. (2559). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. ปรินซิปีนพนธ์ศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- เวียง ธิ แห่. (2559). การพัฒนาหลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร. ปรินซิปีนพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา. นครราชสีมา.
- เหิงยีน ธิ เหลี้ยว. (2563). การศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาเวียดนามเบื้องต้น โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกมทางภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตในสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ. ปรินซิปีนพนธ์ครุศาสตร์ มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์. ปทุมธานี.
- เหิงยีน ธิ ทุ แก่ง. (2563). การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. ปรินซิปีนพนธ์ครุศาสตร์ มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. ปทุมธานี.
- Asher, J. J. (1979). Learning Another Language Through Actions: The Complete Teachers Guide Book Los Gatos. California: Sky Oaks Publication.
- Asher, J. J. (1996). Learning Another Language Through Actions by James J. Asher. California: Sky Acks Production Inc.

- Cook, V. 2008. **Second language learning and language teaching** (4th ed.). London: Dodder Education.
- Krashen, S. D. (1985). **Language acquisition and language education**. Oxford: Alemany press.
- Munoz, M. E. M. & Forero, M. A. V. (2011). **Teaching English vocabulary to third graders through the application of the total physical response method**. Facultad De Bellas Artes Y Hu,anidades, Universidad tecnologica Deperira, Colombia.
- Rubin, D. (1990). **Teaching elementary language arts**. Englewood Cliffs, N. J. : Prentice -Hall International.